

kun rammer Saadanne, som Armeen bedst kan undvære, og som mindst have Krav paa at blive i den. Men anderledes stiller det sig med Aldersgrændsen. Det er kun tilsyneladende, at den er lige retfærdig mod Alle, thi i Virkeligheden er det en oprørende Uret, naar denne Bestemmelse, som har til Hensigt at værne om Tjenestedygtigheden, rammer Mænd, som hører til Armeens mest udmærkede og dygtige Officerer. Det er utvivlsomt, at Aldersgrændsen har ramt og fremdeles vil ramme mange saadanne Officerer, Mænd, som bestidde alle de for en Officer ønskelige Egenskaber, som have gjort deres militære Stilling til deres Livs eneste Maal, og som med en saa levende Interesse omfatte denne Stilling, at de høre til Officerskorpsets bedste Elementer. Uden nogen Skyld fra deres Side blive saadanne fortjente Mænds Fremtid og Liv ødelagte, idet de udelukkes fra en Stilling, hvor man haardt trænger til dem, og hvortil de have alle de personlige Betingelser, som ere nødvendige. Og dette gjør man til samme Tid, som man lokker og fisser for at faae ubekjendte Officersaspiranter til nedenfra at udfylde de ledige Huller i Officerskorpset, som Afstedigelsen af hine fortjente Mænd har forvoldet. Det er en Uret mod Fædrelandet, en Uret mod Armeen og en Uret mod disse Officerer, der langt overveier den, og nogle mindre brugbare Officerer blive affledigede nogle Aar før eller senere, da det dog i alt Fald rammer Personer, der kun tilbørlig kunne siges at høre hjemme i en aktiv Arme. Derfor kan jeg ikke billige disse Bestemmelser om Aldersgrændsen, og jeg kan under ingen Betingelser stemme for dem. Jeg vil haabe, at den ærede Minister ikke vil holde saa stærkt paa Aldersgrændsen, at han vil rejse for store Vanskeligheder for, at den udgik af Lovforslaget. Jeg skal bringe i Erindring, at da Forslaget til Revision af Hærløven i 1872 første Gang var forelagt her i Salen, var Krigsbestyrelsen allerede kommen til Erkjendelse af, at Aldersgrændsbestemmelsen burde hæves, og Forslaget desangaaende vandt her i Salen almindelig Tilslutning fra Alle dem, som udtalte sig derom, ogsaa fra de militære Medlemmers Side. Navnlig udtalte det daværende Medlem for Viborg, nuværende General Antvær, ikke alene sin Tak for, at Aldersgrændsbestemmelserne vare strøgne, men han henlede ogsaa Ministerens Opmærksomhed paa Unskeligheden af at frelse de dygtige Officerer, som mulig kunde blive ramte af Aldersgrændsen, forinden Loven traadte i Kraft, og det ærede Medlem fra Kolding (Berg), der afbrød mig for lidt siden, og som ellers saa lidet samstemmede med det nævnte militære Medlem, sluttede sig til ham i dette Punkt og udtalte endog, at ved Ophævelsen af Aldersgrændsen burde man give Beslutningen herom tilbagevirkende Kraft for disse Officerers Vedkommende. Jeg vil haabe, at den samme Mand vil gjøre sig gjældende ved Behandlingen af

nævnevende Lovforslag, nu, da der er saa meget mere Grund dertil, fordi de mellemliggende Aar have vist, hvilke uheldige Følger disse Bestemmelser have havt. For mit eget Vedkommende skal jeg aabent udtale, at jeg kun har saare liden Interesse af at diskutere Beslutninger om vort Forsvarsvæsen, om Udvidelsen af vor Arme, om Pantserflåde og Fæstningsanlæg, naar jeg ikke ser, at der baade i Lovgivningsmagtens og i Administrationens Ledelse af vort Forsvarsvæsen gaar en energisk Stræben efter at frede om og fremdrage og udvikle Dygtigheden i det levende Forsvar gennem alle Grader, lige fra de højeste til de laveste.

N. P. Jensen: Da Hærløvsforslaget sidst var til Forhandling — det var i første Del af den forrige Samling — havde jeg Leilighed til at udtale mig saa udførlig, at jeg idag ikke skal komme tilbage dertil, men skal nøjes med i al Almindelighed at henvisse til mine Udtalelser, der findes i Rigsdagstidende for forrige Samling Sp. 296 — 307 og kun berøre et eneste Punkt i det forelagte Lovforslag, hvori der findes en væsentlig Afvigelse, og det, fordi jeg betragter det som et Hovedpunkt, det angaar Spørgsmaalet om Infanteriets Uddannelse. Hvor meget jeg nemlig end kan sympathisere med, hvad jeg ofte nok har udtalt, det Unskelige og Nødvendige i at bygge Forsvaret paa Kjøbenhavns Befæstning, lægger jeg dog den største Vægt paa, at Operationshæren er uddannet paa en saadan Maade, at den kan imødegaa en Landgang, og da Infanteriet i vor Hær maa som i andre Hære være Hovedbaaen, saa maa der fortrinnsvis lægges Vægt paa dettes Uddannelse. Det var netop i Betragtning af denne Anskuelse, at jeg og de andre militære Medlemmer i 1875—76 saa bestemt modsatte os det Forslag, der dengang blev fremsat af Ehingets ærede Flertal. Efter den Udtalelse, vi have hørt igaar af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) var imidlertid vor Modstand bygget paa en sørgelig Illusion; thi — det tilstaar jeg — vi troede den Gang, at det var et alvorligt Forslag fremsat af de Herrer paa den Maade, man bør fremsætte et saadant Forslag med Overbevisning om, at det var brugeligt. Havde vi den Gang anet, at Flertallet ikke alene ikke ansaa det som brugeligt, men endog var Noget, som end ikke den ærede Ordfører sympathiserede med, kunde vi have taget os Sagen meget let. Nu foreligger imidlertid samme Forslag i det foreliggende Lovudkast, og jeg skal derfor tillade mig at gjøre det til Gjenstand for en nøjagtig Undersøgelse. Naar man i en Hær har en Tjenestetid, der gaar ud over eet Aar, er det ikke forbundet med nogen Vanskelighed at finde en Uddannelse, der passer for de enkelte Vaaben, og som tager det nødvendige Hensyn til de andre Vaabenarteres Uddannelse, paa en saadan Maade, at den samlede større